

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 9, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:447](#) 17-03-2026

Is aan de betrokkene zelf het recht gelaten het laatst te spreken?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:445](#) 17-03-2026

Zijn de strafmotivering en het dictum innerlijk tegenstrijdig omdat de strafmotivering een proeftijd van 2 jaren inhoudt voor de voorwaardelijke ontzegging van de bevoegdheid om motorrijtuigen te besturen, terwijl in het dictum een proeftijd van 3 jaren is vastgesteld?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:444](#) 17-03-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:443](#) 17-03-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:442](#) 17-03-2026

Had het hof het verweer dat het openen van de oven en het kijken in een daarin gelegen tas een doorzoeking betrof, terwijl daarvoor niet een machtiging van de rechter-commissaris was verkregen, mogen verwerpen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:441](#) 17-03-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:440](#) 17-03-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:439](#) 17-03-2026

Is de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel door middel van het in de strafzaak bewezenverklarde gewoontewitwassen toereikend gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:437](#) 17-03-2026

Had het hof de inhoud van de e-mail van de verdachte moeten aanmerken als grief als bedoeld in artikel 410 lid 1 Sv?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:427](#) 17-03-2026

Is het OM niet-ontvankelijk in de vervolging, nu een deel van de onder verdachte in beslag genomen administratie in het ongereede is geraakt?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:436](#) 17-03-2026

Herziening.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:422](#) 17-03-2026

Kon het hof oordelen dat 'voldoende aanwijzingen' bestaan dat de betrokkene naast de bewezenverklearde feiten 'andere strafbare feiten' heeft begaan?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:421](#) 17-03-2026

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:383](#) 17-03-2026

Had het hof het herhaalde verzoek van de verdediging om de resultaten van het onderzoek door de Landsrecherche te voegen bij de processtukken mogen afwijzen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:380](#) 17-03-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:353](#) 17-03-2026

Kon de rechtbank het beklag gegrond verklaren op de grond dat de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de officier van justitie moet worden afgewezen omdat niet is gebleken dat de auto gevaarlijk is voor de verkeersveiligheid?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:352](#) 17-03-2026

Kon de rechtbank oordelen dat de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de in beslag genomen auto moet worden toegewezen en dat het klaagschrift van klaagster wordt afgewezen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:351](#) 17-03-2026

Kon de rechtbank oordelen dat de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de in beslag genomen auto moet worden toegewezen en dat het klaagschrift van klager wordt afgewezen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:350](#) 17-03-2026

Kon de rechtbank het beklag gegrond verklaren op de grond dat de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de officier van justitie moet worden afgewezen omdat de auto niet van zodanige aard is dat ongecontroleerd bezit daarvan in strijd is met de wet of het algemeen belang?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:349](#) 17-03-2026

Kon de rechtbank oordelen dat de in beslag genomen auto, waarin een kilometerblokker heeft gezeten, geen voorwerp is van zodanige aard, dat ongecontroleerd bezit ervan in strijd is met het algemeen belang?

RECHTSPRAAK

Kon de rechtbank oordelen dat de in beslag genomen auto, waarin een kilometerblokker heeft gezeten, geen voorwerp is van zodanige aard, dat ongecontroleerd bezit ervan in strijd is met het algemeen belang?

Kon de rechtbank oordelen dat de in beslag genomen auto, waarin een kilometerblokker heeft gezeten, geen voorwerp is van zodanige aard, dat ongecontroleerd bezit ervan in strijd is met het algemeen belang?

Waar het in deze zaak om gaat

De advocaat-generaal heeft in haar conclusie als volgt samengevat waar het in deze zaak om gaat:

‘2.1 Op 9 september 2025 heb ik conclusie genomen in drie zaken over auto’s die waren voorzien van een kilometer-blokker en waarin door het openbaar ministerie de onttrekking aan het verkeer van die auto’s was gevorderd. Een kilometer-blokker is een elektronisch apparaat dat wordt aangesloten op de elektronische systemen van een auto, waarmee de werking van de kilometerteller van de auto wordt beïnvloed, zodat de op het dashboard weergegeven kilometerstand niet overeenkomt met het door de auto werkelijk gereden aantal kilometers. Het aanbrengen van een kilometer-blokker in een auto is in Nederland strafbaar gesteld in art. 70m WVV 1994. Volgens art. 3 lid 2 Besluit Voertuigen is het de eigenaar van een voertuig bovendien verboden om dat voertuig te (laten) rijden indien in dat voertuig een apparaat aanwezig is dat geschikt is om de teller van een motorrijtuig stil te zetten of te manipuleren.

Omdat er meer zaken (in cassatie) aanhangig zijn over dezelfde thematiek en het openbaar ministerie in afwachting is van een uitspraak van de Hoge Raad met het oog op het formuleren van landelijk beleid ten aanzien van voertuigen met kilometer-blokkers, heb ik in die drie zaken uitgebreid en in algemene zin stilgestaan bij de vraag of auto’s waarin zich een kilometer-blokker bevindt (of heeft bevonden) vatbaar zijn voor onttrekking aan het verkeer op grond van art. 36c Sr. [voetnoot: Deze conclusies in de zaken 24/04655, 25/00845 en

24/04477 zijn op rechtspraak.nl gepubliceerd als ECLI:NL:PHR:2025:963, ECLI:NL:PHR:2025:964 en ECLI:NL:PHR:2025:965.’

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door de rechtbank van de vordering tot onttrekking aan het verkeer van een auto. Het klaagt in het bijzonder over het oordeel van de rechtbank dat de inbeslaggenomen auto waarin een kilometerblokker heeft gezeten en dit niet blijkt uit een oordeel van de Dienst Wegverkeer (hierna ook: RDW) over de tellerstanden, geen voorwerp is van zodanige aard, dat het ongecontroleerde bezit ervan in strijd is met algemeen belang.

Het oordeel van de Hoge Raad

De rechtbank heeft vastgesteld dat de inbeslaggenomen auto was voorzien van een kilometerblokker, waardoor de op de kilometerteller weergegeven kilometerstand werd gemanipuleerd en onjuist was. Verder heeft de rechtbank vastgesteld dat de kilometerblokker uit de auto is verwijderd en dat de snelheidsmeter van de auto niet werkte. Daarnaast heeft de rechtbank overwogen ‘dat de waarde van een auto in belangrijke mate wordt bepaald door het aantal gereden kilometers’, maar dat ‘het enkele feit dat de kilometerstand niet meer te achterhalen is, op zichzelf niet een zodanige inbreuk op de integriteit van het handelsverkeer oplevert dat die de onttrekking aan het verkeer rechtvaardigt.’ De rechtbank heeft in haar overwegingen betrokken dat zich gevallen kunnen voordoen waarin de omstandigheid dat een kilometerblokker in een auto is aangetroffen waardoor de tellerstanden zijn gemanipuleerd, niet altijd zal blijken uit een oordeel van de RDW over die tellerstanden, en dat in dergelijke gevallen ook na verwijdering van de kilometerblokker sprake is van ‘een inbreuk op de integriteit van het handelsverkeer’. Naar het oordeel van de rechtbank brengt dit echter nog niet mee dat het ongecontroleerde bezit van deze auto in strijd is met het algemeen belang.

Tegen de achtergrond van deze vaststellingen en overwegingen en in het licht van wat in dit arrest is vooropgesteld, is het oordeel van de rechtbank dat het ongecontroleerde bezit van de auto niet in strijd is met het algemeen belang, ontoereikend gemotiveerd. Daarbij is van belang dat uit de overwegingen van de rechtbank voortvloeit dat in dit geval sprake kan zijn van een situatie waarin sprake is van een inbreuk op de integriteit van het handelsverkeer, terwijl de rechtbank niet heeft vastgesteld dat zo’n belemmering van het handelsverkeer daadwerkelijk ongedaan kan worden gemaakt op de bedoelde manier.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de beschikking van de rechtbank;
 - wijst de zaak terug naar de rechtbank Midden-Nederland, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:349

Zaaknummer: 25/02382

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien, T. Kooijmans, C.N. Dalebout en T.B. Trotman

Wetsartikelen: art. 36c Sr, art. 36d Sr, art. 36b Sr en art. 70m WvW 1994 jo. 3.2 Besluit Voertuigen

RECHTSPRAAK

Kon de rechtbank het beklag gegrond verklaren op de grond dat de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de officier van justitie moet worden afgewezen omdat de auto niet van zodanige aard is dat ongecontroleerd bezit daarvan in strijd is met de wet of het algemeen belang?

Kon de rechtbank het beklag gegrond verklaren op de grond dat de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de officier van justitie moet worden afgewezen omdat de auto niet van zodanige aard is dat ongecontroleerd bezit daarvan in strijd is met de wet of het algemeen belang?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de gegrondverklaring van het klaagschrift door de rechtbank.

De rechtbank heeft het klaagschrift, dat strekt tot teruggave aan de klager van een inbeslaggenomen personenauto, gegrond verklaard en de teruggave van die auto aan de klager gelast. De rechtbank heeft daartoe onder meer overwogen:

‘De officier van justitie heeft meegedeeld dat klager niet zal worden vervolgd voor het aanwezig hebben van de kilometerblocker in zijn auto. Ter beoordeling ligt slechts voor of het beslag moet voortduren in verband met de vordering van de officier van justitie tot onttrekking aan het verkeer van de auto. In een separate beslissing komt de raadkamer tot het oordeel dat die vordering tot onttrekking moet worden afgewezen, omdat de auto niet van zodanige aard is dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met de wet of het algemeen belang. Er bestaat dan ook geen belang meer bij voortdurende van het beslag.’

In de met deze zaak samenhangende zaak 25/02382 B (ECLI:NL:HR:2026:349) heeft de Hoge Raad vandaag geoordeeld dat het oordeel van de rechtbank dat het ongecontroleerde bezit van de betreffende auto niet in strijd is met het algemeen belang, ontoereikend is gemotiveerd.

Daarom slaagt het cassatiemiddel.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de beschikking van de rechtbank;
- wijst de zaak terug naar de rechtbank Midden-Nederland, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:350

Zaaknummer: 25/02383

Rechters: T. Kooijmans, V. van den Brink en C.N. Dalebout

Wetsartikelen: art. 94 Sv en art. 70m WvW 1994

RECHTSPRAAK

Kon de rechtbank oordelen dat de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de in beslag genomen auto moet worden toegewezen en dat het klaagschrift van klager wordt afgewezen?

Kon de rechtbank oordelen dat de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de in beslag genomen auto moet worden toegewezen en dat het klaagschrift van klager wordt afgewezen?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de toewijzing van de vordering tot onttrekking aan het verkeer van een inbeslaggenomen auto en tegen de ongegrondverklaring van het klaagschrift.

De rechtbank heeft geoordeeld dat de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de inbeslaggenomen auto moet worden toegewezen, en daartoe overwogen dat zij “het eens [is] met wat de officier van justitie ter onderbouwing van de vordering heeft aangevoerd”. Daarbij heeft de rechtbank kennelijk het oog op het standpunt van de officier van justitie dat – mede omdat “onduidelijk blijft wat de werkelijke kilometerstand is” – de “integriteit van voertuigregistratie” en de verkeersveiligheid worden beschermd door de vernietiging van het voertuig.

Dit oordeel van de rechtbank is in het licht van wat is vooropgesteld, niet toereikend gemotiveerd. Daarbij is van belang dat de enkele omstandigheid dat de kilometerstand van de auto (zoals deze wordt weergegeven op de kilometerteller) mogelijk niet juist is, niet meebrengt dat de auto daadwerkelijk een concreet gevaar voor de verkeersveiligheid vormt, terwijl de rechtbank ook geen vaststellingen heeft gedaan over de vraag of het gebrek dat ten grondslag ligt aan het geconstateerde gevaar voor de verkeersveiligheid, met redelijke inspanningen kan worden hersteld. Verder is van belang dat – in verband met het kennelijke oordeel van de rechtbank dat het normale handelsverkeer ten aanzien van de auto onevenredig wordt belemmerd in verband met, kort gezegd, de gemanipuleerde kilometerstand – de rechtbank geen vaststellingen heeft gedaan over de vraag of die

belemmering in voldoende mate kan worden voorkomen.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de beschikking van de rechtbank;
- wijst de zaak terug naar de rechtbank Gelderland, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:351

Zaaknummer: 24/04477

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 552f lid 2 Sv, art. 36c Sr, art. 36d Sr en art. 36b Sr

RECHTSPRAAK

Kon de rechtbank oordelen dat de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de in beslag genomen auto moet worden toegewezen en dat het klaagschrift van klaagster wordt afgewezen?

Kon de rechtbank oordelen dat de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de in beslag genomen auto moet worden toegewezen en dat het klaagschrift van klaagster wordt afgewezen?

Standpunt van klager

Op basis van het dossier kan niet worden vastgesteld wanneer en door wie de kilometerblokker is ingebouwd.

In deze zaak kan wel de daadwerkelijke kilometerstand worden achterhaald, want die blijkt 170.034 km te zijn.

Beoordeling

Onttrekking aan het verkeer

In deze zaak staat vast dat in de auto een kilometerblokker was ingebouwd. De kilometerblokkers zijn op 14 juni 2024 door de politie uit de auto verwijderd.

De rechtbank heeft geoordeeld dat de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de inbeslaggenomen auto moet worden toegewezen, en daartoe overwogen dat zij “het eens [is] met wat de officier van justitie ter onderbouwing van de vordering heeft aangevoerd”. Daarbij heeft de rechtbank kennelijk het oog op het standpunt van de officier van justitie dat – mede omdat “onduidelijk blijft wat de werkelijke kilometerstand is” – de “integriteit van voertuigregistratie” en de verkeersveiligheid worden beschermd door de vernietiging van het voertuig.

Dit oordeel van de rechtbank is in het licht van wat is vooropgesteld, niet toereikend

gemotiveerd. Daarbij is van belang dat de enkele omstandigheid dat de kilometerstand van de auto (zoals deze wordt weergegeven op de kilometerteller) mogelijk niet juist is, niet meebrengt dat de auto daadwerkelijk een concreet gevaar voor de verkeersveiligheid vormt, terwijl de rechtbank ook geen vaststellingen heeft gedaan over de vraag of het gebrek dat ten grondslag ligt aan het geconstateerde gevaar voor de verkeersveiligheid, met redelijke inspanningen kan worden hersteld. Verder is van belang dat – in verband met het kennelijke oordeel van de rechtbank dat het normale handelsverkeer ten aanzien van de auto onevenredig wordt belemmerd in verband met, kort gezegd, de gemanipuleerde kilometerstand – de rechtbank geen vaststellingen heeft gedaan over de vraag of die belemmering in voldoende mate kan worden voorkomen.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- verklaart het beroep van [klager] niet-ontvankelijk;
- vernietigt de beschikking van de rechtbank, maar uitsluitend wat betreft de beslissing tot toewijzing van de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de inbeslaggenomen auto VW Golf GTi, [kenteken] en tot ongegrondverklaring van het klaagschrift ten aanzien van [klaagster] GmbH met raadkamernummer 24-028681;
- wijst de zaak terug naar de rechtbank Gelderland, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt behandeld en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:352

Zaaknummer: 24/04655

Rechters: T. Kooijmans, C.N. Dalebout en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 36b Sr, art. 36d Sr en art. 36c Sr

RECHTSPRAAK

Kon de rechtbank het beklag gegrond verklaren op de grond dat de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de officier van justitie moet worden afgewezen omdat niet is gebleken dat de auto gevaarlijk is voor de verkeersveiligheid?

Kon de rechtbank het beklag gegrond verklaren op de grond dat de vordering tot onttrekking aan het verkeer van de officier van justitie moet worden afgewezen omdat niet is gebleken dat de auto gevaarlijk is voor de verkeersveiligheid?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de gegrondverklaring van het klaagschrift en in het bijzonder over het oordeel van de rechtbank dat niet is gebleken dat de inbeslaggenomen personenauto gevaarlijk is voor de verkeersveiligheid. Het voert daartoe aan dat de onttrekking aan het verkeer van een inbeslaggenomen auto waarin een kilometerblokker is aangetroffen, ook kan worden gebaseerd op een aantasting van de integriteit van het handelsverkeer.

De rechtbank heeft overwogen dat niet is gebleken dat de inbeslaggenomen auto gevaarlijk is voor de veiligheid in het verkeer. Daarbij heeft zij onder meer in aanmerking genomen dat door de gemachtigde van de klaagster – door de rechtbank aangemerkt als “deskundige in de mobiliteitssector” – is aangevoerd dat de kilometerstand is opgeslagen in de sleutels van deze auto, dat aan de hand daarvan eenvoudig kan worden vastgesteld hoeveel kilometer daadwerkelijk met de auto is gereden en dat de kilometerstand na het uitlezen van de sleutels probleemloos in de oorspronkelijke toestand kan worden teruggebracht. Verder heeft de rechtbank overwogen dat aan de belangen van de eerlijkheid van handelstransacties en de bescherming van consumenten voldoende kan worden tegemoetgekomen door onder meer het laten uitlezen van autosleutels.

Het op deze overwegingen gebaseerde kennelijke oordeel van de rechtbank dat het hoogst

onwaarschijnlijk is dat de strafrechter de inbeslaggenomen auto zal onttrekken aan het verkeer, getuigt in het licht van wat is vooropgesteld niet van een onjuiste rechtsopvatting en het is toereikend gemotiveerd. Verweven als het is met waarderingen van feitelijke aard, is voor verdere toetsing van dit oordeel in cassatie geen plaats.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

De Hoge Raad heeft ook de verder in het cassatiemiddel aangevoerde klachten over de uitspraak van de rechtbank beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:353

Zaaknummer: 25/00845

Rechters: T. Kooijmans, C.N. Dalebout en V. van den Brink

Advocaten: D.J.P. van Omme

Wetsartikelen: art. 94 Sv en art. 70m WvW 1994

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van de cassatiemiddelen

Het eerste cassatiemiddel klaagt over de afwijzing van het (voorwaardelijke) verzoek van de verdediging tot benoeming van een deskundige (op het gebied van handtekeningen- en handschriftvergelijking). Het tweede cassatiemiddel komt op tegen de bewezenverklaring. De cassatiemiddelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze negentien maanden, waarvan tien maanden voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaren belooft;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:380

Zaaknummer: 23/02361

Rechters: F. Posthumus, F. Damtsteegt en V. van den Brink

Advocaten: F. van Baarlen

Wetsartikelen: art. 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Had het hof het herhaalde verzoek van de verdediging om de resultaten van het onderzoek door de Landsrecherche te voegen bij de processtukken mogen afwijzen?

Had het hof het herhaalde verzoek van de verdediging om de resultaten van het onderzoek door de Landsrecherche te voegen bij de processtukken mogen afwijzen?

Waar het in deze zaak om gaat

De advocaat-generaal heeft in haar conclusie samengevat waar het in deze zaak om gaat:

‘Op 25 juli 2022 is de bemanning van het vaartuig [A] (verder: [A]) door de Kustwacht Caribisch Gebied erop gewezen dat een vaartuig (‘ [B] ’) was gespot op een bekende smokkelroute nabij Punto Fijo (Venezuela). Hierop heeft [A] twee bijboten (‘Frisc’s’) gelanceerd. Door de leden van het interceptieteam die zich op de Frisc’s bevonden, werd gezien dat de bemanning van de (inmiddels stateloos verklaarde) [B] balen overboord gooide. Door de leden van het interceptieteam zijn eerst waarschuwingsschoten gelost om [B] tot stoppen te dwingen en toen deze niet effectief bleken, is toestemming verkregen om op niet vitale delen van [B] te schieten. [B] bevond zich op dat moment in internationale wateren. Nadat [B] uiteindelijk was gestopt, is het interceptieteam daarop overgestapt. Op enig moment daarna is de kapitein van [B] (de broer van de verdachte) door een lid van het interceptieteam door het hoofd geschoten en om het leven gekomen. De overige vier op de boot aanwezige personen zijn aangehouden. Daarnaast zijn 54 balen inbeslaggenomen, die – naar later bleek – cocaïne bevatten. De verdachte is veroordeeld wegens het samen met zijn mededaders vervoeren en aanwezig hebben van ruim 1.600 kilo cocaïne.’

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van het herhaalde verzoek van de verdediging om de resultaten van het onderzoek door de Landsrecherche naar aanleiding van de bedoelde gebeurtenis te voegen bij de processtukken.

Het hof heeft overwogen dat de Landsrecherche een onderzoek heeft ingesteld naar de feiten en omstandigheden die hebben geleid tot de dood van de kapitein van [B]. Verder heeft het hof overwogen dat de uitkomst van dat onderzoek niet relevant is voor enige te nemen beslissing in de strafzaak tegen deze verdachte en dat de vraag of de geweldsaanwending tegen de kapitein onrechtmatig was in de zin van artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), niet ter beoordeling van het hof voorligt. Daarnaast heeft het hof in de beschouwing betrokken dat, ook als sprake zou zijn van een normschending tegen de kapitein, het niet de verdachte is die is getroffen in het belang dat de overtreden norm beoogt te beschermen. Ook heeft het hof overwogen dat ook overigens niet is gebleken van een normschending in de strafzaak van de verdachte in de zin van artikel 413 SvC, waaronder een schending van artikel 2 of 3 EVRM.

Op grond van deze overwegingen heeft het hof het verzoek om voeging van de stukken van het onderzoek van de Landsrecherche bij de processtukken afgewezen. Daarmee heeft het hof als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat die stukken niet redelijkerwijs van belang kunnen zijn voor de door het hof te nemen beslissingen. Dat oordeel getuigt tegen de achtergrond van wat is vooropgesteld niet van een onjuiste rechtsopvatting en het is – ook in het licht van wat door de verdediging ter onderbouwing van het verzoek naar voren is gebracht – toereikend gemotiveerd. Daarbij is van belang dat het hof heeft vastgesteld dat het onderzoek van de Landsrecherche niet is gericht op de vraag of in het onderzoek naar de verdachte sprake is geweest van normschendingen.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van zes jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
 - vermindert deze in die zin dat deze vijf jaren en negen maanden belooft;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:383

Zaaknummer: 24/02483

Rechters: T. Kooijmans, F. Posthumus en V. van den Brink

Advocaten: A.A. Franken

Wetsartikelen: art. 3.B en 3.C Opiumlandsverordening 1960

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) het onder 6 bewezenverklaarde.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de duur van de aan de verdachte opgelegde ontzetting van het recht op uitoefening van het beroep van beroepsmatige dienstverlening in het vreemdelingenrechtelijke domein.

Het hof heeft de verdachte voor, kort gezegd, mensensmokkel van vluchtelingen door in de uitoefening van een beroep hen behulpzaam te zijn bij hun illegale verblijf in Nederland, veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaren en een ontzetting van het recht tot uitoefening van het beroep van beroepsmatige dienstverlening in het vreemdelingenrechtelijke domein voor de duur van tien jaren.

Artikel 31 lid 1, aanhef en onder 2°, van het Wetboek van Strafrecht houdt in dat bij veroordeling tot een tijdelijke gevangenisstraf de duur van de ontzetting van een recht de duur van de hoofdstraf ten minste twee en ten hoogste vijf jaren te boven gaat. De door het hof bepaalde duur van de ontzetting van het recht een bepaald beroep uit te oefenen is met dit voorschrift in strijd. Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht. De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen door de duur van de opgelegde ontzetting te verminderen.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele

vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van vier jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf en de duur van de ontzetting van het recht op uitoefening van het beroep van beroepsmatige dienstverlening in het vreemdelingenrechtelijke domein;
 - vermindert de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze drie jaren en tien maanden belooft;
 - vermindert de duur van de ontzetting van het recht op uitoefening van het beroep van beroepsmatige dienstverlening in het vreemdelingenrechtelijke domein in die zin dat deze acht jaren en tien maanden belooft;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:421

Zaaknummer: 23/04841

Rechters: V. van den Brink, F. Damsteegt en T. Kooijmans

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 31 lid 1 onder 2 Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat ‘voldoende aanwijzingen’ bestaan dat de betrokkene naast de bewezenverklaarde feiten ‘andere strafbare feiten’ heeft begaan?

Kon het hof oordelen dat ‘voldoende aanwijzingen’ bestaan dat de betrokkene naast de bewezenverklaarde feiten ‘andere strafbare feiten’ heeft begaan?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat ‘voldoende aanwijzingen’ bestaan dat de betrokkene ‘andere strafbare feiten’ in de zin van artikel 36e lid 2 van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr) heeft begaan.

In de strafzaak die samenhangt met deze ontnemingszaak is de betrokkene veroordeeld voor, kort gezegd, mensensmokkel van vluchtelingen door in de uitoefening van een beroep hen behulpzaam te zijn bij hun illegale verblijf in Nederland. In deze ontnemingszaak heeft het openbaar ministerie een vordering gedaan tot ontneming van voordeel dat zou zijn verkregen door middel van de feiten waarvoor de betrokkene is veroordeeld en door middel van andere strafbare feiten in de zin van artikel 36e lid 2 Sr. In eerste aanleg heeft de rechtbank geoordeeld dat de betrokkene voordeel heeft verkregen door middel van de feiten waarvoor hij is veroordeeld. Over de aan de vordering ten grondslag gelegde ‘andere strafbare feiten’ heeft de rechtbank overwogen dat zij ‘niet kan vaststellen dat sprake is van strafbare feiten in die gevallen en dus (ook) van wederrechtelijk verkregen voordeel’. In hoger beroep heeft het hof geoordeeld dat de betrokkene door middel van de bewezenverklaarde feiten en door andere strafbare feiten waaromtrent voldoende aanwijzingen bestaan dat zij door de betrokkene zijn begaan, wederrechtelijk voordeel heeft verkregen.

De klacht leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

De Hoge Raad heeft ook de verder in het cassatiemiddel aangevoerde klachten over de

uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Tot cassatie behoeft dit echter niet te leiden. Ook in de strafzaak die met deze ontnemingszaak samenhangt en die bij de Hoge Raad aanhangig is onder nummer 23/04841, is de redelijke termijn in de cassatiefase overschreden. In de strafzaak zal worden beoordeeld of deze overschrijding tot compensatie moet leiden. Gelet daarop volstaat de Hoge Raad in deze ontnemingszaak met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden. (Vgl. HR 19 januari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BJ3575.)

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:422

Zaaknummer: 23/04842

Rechters: T. Kooijmans, F. Damtsteegt en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 36e lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

Herziening.

Herziening.

De aanvraag tot herziening

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

Beoordeling van de aanvraag

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, volgens artikel 457 lid 1, aanhef en onder c, van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) alleen dienen een met stukken onderbouwd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat, als dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De aanvraag berust allereerst op de stelling dat de betekening van de dagvaarding voor de terechtzitting van de politierechter in eerste aanleg niet rechtsgeldig is geweest.

Ook als wordt uitgegaan van de feitelijke juistheid van deze stelling, kan dit niet leiden tot een van de in artikel 457 lid 1, aanhef en onder c, Sv genoemde beslissingen. Tot die beslissingen behoort immers niet de nietigheid van de dagvaarding.

Ten tweede wordt in de aanvraag gesteld dat de politierechter de aanvrager zou hebben vrijgesproken van de tenlastegelegde wederspanning, als de politierechter bekend zou zijn geweest met de nadien gegeven vrijspraak en de sepotbeslissing met betrekking tot de feiten waarvoor de aanvrager destijds is aangehouden. Daartoe wordt aangevoerd dat de aanvrager werd aangehouden voor, kort gezegd, (i) rijden zonder geldig rijbewijs en (ii) niet voldoen aan de verplichting om een identiteitsbewijs ter inzage aan te bieden. Blijkens het arrest van het gerechtshof Amsterdam van 17 november 2022 met parketnummer 23-000353-22, is de aanvrager van het eerste feit vrijgesproken. Volgens de bij de aanvraag overgelegde

sepotbeslissing van 7 september 2021 in de zaak met parketnummer 96-234882-21 is het tweede feit geseponneerd wegens gebrek aan bewijs.

Het aangevoerde wekt niet een ernstig vermoeden. De rechter heeft immers in de strafzaak van de aanvrager moeten beoordelen of de betreffende verbalisant ten tijde van het tenlastegelegde (op 20 januari 2021) werkzaam was in de rechtmatige uitoefening van de bediening. Daarbij geldt als uitgangspunt dat de politieambtenaar die uitvoeringshandelingen verricht in het kader van de aanhouding van een verdachte werkzaam is in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening als bedoeld in artikel 180 van het Wetboek van Strafrecht (vgl. HR 7 oktober 2014, ECLI:NL:HR:2014:2919 en HR 16 september 2025, ECLI:NL:HR:2025:1278). Een latere vrijspraak of sepotbeslissing met betrekking tot het feit waarvoor de verdachte is aangehouden, staat niet in de weg aan een veroordeling voor wederspanning, omdat deze beslissingen niet betekenen dat het redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit dat de aanleiding vormde voor de aanhouding niet heeft bestaan (vgl. HR 3 maart 1987, ECLI:NL:HR:1987:AB8324, rechtsoverweging 5.5).

Ten derde wordt in de aanvraag aangevoerd dat de politierechter de aanvrager zou hebben vrijgesproken van de tenlastegelegde wederspanning, als de politierechter bekend zou zijn geweest met de bij de aanvraag gevoegde medische verslagen. Daartoe wordt gesteld dat uit die verslagen volgt dat de aanvrager bij zijn aanhouding een gebroken rib en visusvermindering heeft opgelopen en hij dusdanig is toegetakeld dat de agenten niet hebben gehandeld in de rechtmatige uitoefening van hun bediening.

De rechter die de veroordeling heeft uitgesproken, was grotendeels al bekend met wat in de aanvraag naar voren wordt gebracht over het bij de aanhouding toegepaste geweld. Blijkens het proces-verbaal van de politie, dat deel uitmaakte van de processtukken in deze zaak, is de aanvrager namelijk bij de aanhouding door een verbalisant in het gezicht geslagen, is – in reactie op door de aanvrager toegepast geweld – met pepperspray in de richting van het hoofd van de aanvrager gespoten en zijn er door een verbalisant drie vuistslagen in de zij van de aanvrager gegeven. Ook houdt dat proces-verbaal in dat de aanvrager direct na zijn aanhouding bij de politie heeft verklaard dat zijn “ribben er uit zijn geslagen” en dat hij vanwege pijn in zijn ribben van plan was naar het ziekenhuis te gaan.

Wat betreft de stelling in de aanvraag over de visusvermindering is van belang dat het bij de aanvraag overgelegde medische verslag inhoudt, dat bij onderzoek door de oogarts en de optometrist geen oogheelkundige afwijkingen zijn geconstateerd. In zoverre mist de aanvraag feitelijke grondslag.

Wat er voor het overige bij de aanvraag en de daarbij gevoegde medische verslagen naar voren

is gebracht – samengevat, dat bij de aanvrager door middel van radiologisch onderzoek een gebroken rib is vastgesteld – is in het licht van wat in het proces-verbaal van de politie is vermeld over de omstandigheden waaronder de verbalisanten geweld tegen de aanvrager hebben toegepast, van onvoldoende gewicht om te kunnen gelden als een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1, aanhef en onder c, Sv.

De aanvraag is kennelijk ongegrond.

Beslissing

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:436

Zaaknummer: 25/03565

Rechters: M.J. Borgers, R. Kuiper en A.L.J. van Strien

Advocaten: J.S. de Gram

Wetsartikelen: art. 181 lid 1 Sr en art. 180 Sr

RECHTSPRAAK

Is het OM niet-ontvankelijk in de vervolging, nu een deel van de onder verdachte in beslag genomen administratie in het ongereede is geraakt?

Is het OM niet-ontvankelijk in de vervolging, nu een deel van de onder verdachte in beslag genomen administratie in het ongereede is geraakt?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op de niet-ontvankelijkheid van het openbaar ministerie in de vervolging.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:427

Zaaknummer: 23/03298

Rechters: T. Kooijmans, V. van den Brink en T.B. Trotman

Advocaten: R. Berndsen

Wetsartikelen: art. 359a Sv

RECHTSPRAAK

Had het hof de inhoud van de e-mail van de verdachte moeten aanmerken als grief als bedoeld in artikel 410 lid 1 Sv?

Had het hof de inhoud van de e-mail van de verdachte moeten aanmerken als grief als bedoeld in artikel 410 lid 1 Sv?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel keert zich tegen de niet-ontvankelijkverklaring door het hof van het door de verdachte ingestelde hoger beroep. Het voert daartoe aan dat het hof ten onrechte niet in een door de verdachte verzonden e-mail een grief als bedoeld in artikel 410 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) heeft gelezen.

Het hof heeft toepassing gegeven aan artikel 416 lid 2 Sv. Het hof heeft in dat verband kennelijk geoordeeld dat de e-mail waarmee de verdachte aan de griffie van de rechtbank volmacht heeft verleend tot het instellen van hoger beroep, met de daarin opgenomen zin "Helaas kon ik niet bij deze rechtzaak aanwezig zijn en heb ik ook niet tijdig kunnen afzeggen", niet kan worden opgevat als grief als bedoeld in artikel 410 Sv. Dat oordeel geeft, gelet op wat hiervoor is overwogen, blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de bestreden uitspraak;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:437

Zaaknummer: 24/00797

Rechters: M.J. Borger, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman

Advocaten: Th. J. Kelder

Wetsartikelen: art. 416 lid 2 Sv en art. 410 Sv

RECHTSPRAAK

Is de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel door middel van het in de strafzaak bewezenverklaarde gewoontewitwassen toereikend gemotiveerd?

Is de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel door middel van het in de strafzaak bewezenverklaarde gewoontewitwassen toereikend gemotiveerd?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de schatting van het wederrechtelijk voordeel dat door middel van of uit de baten van het in de strafzaak bewezenverklaarde gewoontewitwassen is verkregen, ontoereikend is gemotiveerd.

Het hof heeft blijkens zijn overwegingen de ontnemingsmaatregel opgelegd op grond van artikel 36e lid 3 Sr, waarbij het hof het wederrechtelijk verkregen voordeel heeft geschat aan de hand van een kasopstelling. Het oordeel dat aannemelijk is dat het misdrijf waarvoor de betrokkene is veroordeeld – waaronder gewoontewitwassen – of andere strafbare feiten er op enigerlei wijze toe hebben geleid dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen, heeft het hof hierop gebaseerd dat de betrokkene in de periode van oktober 2016 tot en met november 2017 de beschikking heeft gehad over omgezette bitcoins met een geldwaarde van in totaal € 613.260,92, dat er van de betrokkene – met uitzondering van een UWV-uitkering van € 3.802 in 2011 – geen legale inkomsten en ook geen bezittingen zijn gebleken, dat de KvK-inschrijving van de eenmanszaak van de betrokkene in 2011 is doorgehaald en dat de betrokkene geen afdoende verklaring heeft gegeven voor de herkomst van de bitcoins.

De verdediging heeft aangevoerd dat de betrokkene, rond 2012, 1.982 bitcoins van [betrokkene 3] heeft verkregen tegen betaling van € 12.000, en dat hij die uitgave kon doen uit geld dat hij had verdiend uit de handel in auto's. Ook heeft de verdediging gesteld dat de bitcoins in de periode van 2012 tot eind 2017 een "exponentiële waardevermeerdering" hebben doorgemaakt en dat daaruit kan worden verklaard dat de betrokkene in 2017 voor € 613.260,92 aan bitcoins bezat. Ter ondersteuning van deze stellingen heeft de verdediging onder meer gewezen op een

borgstellingsverklaring en getuigenverklaringen van [getuige 1], [getuige 2] en [getuige 3].

De verwerping van dit verweer door het hof op de weergegeven gronden, is niet zonder meer begrijpelijk. Weliswaar heeft het hof, wat betreft de autohandel door de betrokkene, verwezen naar de doorhaling van de KvK-inschrijving van de eenmanszaak van de betrokkene, maar het hof heeft daarbuiten niet kenbaar aandacht besteed aan wat de verdediging heeft aangevoerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het tweede, het derde, het vierde en het vijfde cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:439

Zaaknummer: 23/04894

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en R. Kuiper

Advocaten: J.C. Reisinger en M.N. Greeven

Wetsartikelen: art. 36e Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat het bewezenverklaarde opzettelijk aanwezig hebben van hennep niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft bewezenverklaard dat de verdachte opzettelijk een hoeveelheid van 28,7 kilogram hennep (drooggewicht) aanwezig heeft gehad. Daarbij heeft het hof in aanmerking genomen dat het niet anders kan dan dat de verdachte zich bewust is geweest van de grote hoeveelheid sterk ruikende hennep die in de nacht van 23 maart 2015 in de kelder van de woonboot van [betrokkene 1] is aangetroffen en dus in haar nabije omgeving aanwezig was, dat het binnenbrengen van meerdere zakken van deze hennep met het nodige lawaai gepaard moet zijn gegaan en dat de verklaring van de verdachte dat zij lag te slapen, ongeloofwaardig is. Deze omstandigheden zijn, in het licht van wat vooropgesteld is, niet zonder meer voldoende om aan te nemen dat de verdachte – als pleger – de hennep opzettelijk aanwezig heeft gehad.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:440

Zaaknummer: 24/01870

Rechters: A.L.J. van Strien, C. Caminada en M.J. Borgers

Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes

Wetsartikelen: art. 3.C Opiumwet

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het tenlastegelegde gewoontewitwassen van bitcoins.

Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte met die verklaring niet een concrete, verifieerbare en niet op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring heeft gegeven voor de legale herkomst van de in de bewezenverklaring bedoelde bitcoins. Het hof heeft daartoe onder meer overwogen dat de verdachte niet inzichtelijk heeft gemaakt wat de relatie is tussen de door hem verkregen bitcoins en de bitcoins die zijn gestort op zijn account bij [A]. Dit oordeel is niet zonder meer begrijpelijk in het licht van wat de verdachte, onder verwijzing naar getuigenverklaringen, heeft verklaard over de aanschaf van de bitcoins in 2012 dan wel 2013 en de waardestijging die deze bitcoins daarna hebben doorgemaakt. Dat wordt niet anders door de vaststelling van het hof dat de verdachte niet meer informatie heeft verschaft of een USB-stick heeft verstrekt, nu die omstandigheden niet in de weg staan aan de door de verdachte gegeven verklaring en de mogelijkheid daarnaar nader onderzoek te doen.

Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht.

Beoordeling van het negende cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de beslissing van het hof tot onttrekking aan het verkeer van de op de beslaglijst I onder 6 tot en met 44, 49 tot en met 51, 56 tot en met 59 en 61 tot en met 114 genoemde inbeslaggenomen voorwerpen.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen:

(i) over het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging,

(ii) tot de onttrekking aan het verkeer van de op Beslaglijst I genummerde voorwerpen onder 6 tot en met 44, 49 tot en met 51, 56 tot en met 59 en 61 tot en met 114;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:441

Zaaknummer: 23/04895

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en R. Kuiper

Advocaten: J.C. Reisinger en M.N. Greeven

Wetsartikelen: art. 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Had het hof het verweer dat het openen van de oven en het kijken in een daarin gelegen tas een doorzoeking betrof, terwijl daarvoor niet een machtiging van de rechter-commissaris was verkregen, mogen verwerpen?

Had het hof het verweer dat het openen van de oven en het kijken in een daarin gelegen tas een doorzoeking betrof, terwijl daarvoor niet een machtiging van de rechter-commissaris was verkregen, mogen verwerpen?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat het openen van de oven en het kijken in een daarin gelegen tas een doorzoeking betrof, terwijl daarvoor niet een machtiging van de rechter-commissaris was verkregen.

Het hof heeft vastgesteld dat [verbalisant 2] de woning waarin de verdachte verbleef, heeft betreden en daar vervolgens zoekend heeft rondgekeken, waarbij hij door de glazen ruit van de oven een tas van het merk 'COOP' in de oven zag liggen. Daarop heeft [verbalisant 2] de oven geopend en de tas in beslag genomen. Na inbeslagneming heeft hij de tas geopend en hierin een geldbedrag aangetroffen. Het oordeel van het hof dat het openen van de oven door [verbalisant 2] onder deze omstandigheden niet hoeft te worden aangemerkt als het doorzoeken van de woning, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Weliswaar volgt uit de vaststellingen van het hof dat [verbalisant 2] de deur van de oven heeft geopend, maar deze verbalisant had op het moment van het openen al met het oog waargenomen wat hij in beslag wilde nemen.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van

deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de opgelegde gevangenisstraf van drie weken volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:442

Zaaknummer: 23/04379

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en R. Kuiper

Advocaten: F.P. Slewe

Wetsartikelen: art. 9 lid 1 onder b Opiumwet en art. 96 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het (voorwaardelijk) opzet van de verdachte op het gebruikmaken van een vervalst geschrift.

Aan het oordeel dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat bij de aanvraag een vervalst document was gevoegd en dat hij daardoor een vervalst document zou indienen, heeft het hof ten grondslag gelegd dat van aanvragers van een verblijfsvergunning mag worden verwacht dat zij de nodige zorgvuldigheid betrachten bij het indienen van zo'n aanvraag en zelf de authenticiteit van de bij de aanvraag gevoegde documenten controleren, en dat de verdachte de aanvraag, met de daarbij behorende bijlagen, heeft ondertekend en heeft ingediend, terwijl het zonneklaar is dat deze bijlagen doorslaggevend zijn voor de beoordeling van de aanvraag. Dit oordeel van het hof is – mede gelet op wat namens de verdachte is aangevoerd – niet toereikend gemotiveerd. Uit de enkele omstandigheid dat de verdachte niet de zorgvuldigheid die van een aanvrager van een verblijfsvergunning mag worden verwacht, in acht heeft genomen, volgt nog niet dat hij daarmee bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat bij de aanvraag een vervalst document was gevoegd.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:443

Zaaknummer: 23/03792

Rechters: M.J. Borgers, R. Kuiper en T.B. Trotman

Advocaten: A.C. Vingerling

Wetsartikelen: art. 225 lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het (voorwaardelijk) opzet van de verdachte op het gebruikmaken van een vervalst geschrift.

Aan het oordeel dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat bij de aanvraag een vervalst document was gevoegd en dat hij daardoor een vervalst document zou indienen, heeft het hof ten grondslag gelegd dat van aanvragers van een verblijfsvergunning mag worden verwacht dat zij de nodige zorgvuldigheid betrachten bij het indienen van zo'n aanvraag en zelf de authenticiteit van de bij de aanvraag gevoegde documenten controleren, en dat de verdachte de aanvraag, met de daarbij behorende bijlagen, heeft ondertekend en heeft ingediend, terwijl het zonneklaar is dat deze bijlagen doorslaggevend zijn voor de beoordeling van de aanvraag. Dit oordeel van het hof is – mede gelet op wat namens de verdachte is aangevoerd – niet toereikend gemotiveerd. Uit de enkele omstandigheid dat de verdachte niet de zorgvuldigheid die van een aanvrager van een verblijfsvergunning mag worden verwacht, in acht heeft genomen, volgt nog niet dat hij daarmee bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat bij de aanvraag een vervalst document was gevoegd.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:444

Zaaknummer: 23/03794

Rechters: T.B. Trotman, M.J. Borgers en R. Kuiper

Advocaten: A.C. Vingerling

Wetsartikelen: art. 225 lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

Zijn de strafmotivering en het dictum innerlijk tegenstrijdig omdat de strafmotivering een proeftijd van 2 jaren inhoudt voor de voorwaardelijke ontzegging van de bevoegdheid om motorrijtuigen te besturen, terwijl in het dictum een proeftijd van 3 jaren is vastgesteld?

Zijn de strafmotivering en het dictum innerlijk tegenstrijdig omdat de strafmotivering een proeftijd van 2 jaren inhoudt voor de voorwaardelijke ontzegging van de bevoegdheid om motorrijtuigen te besturen, terwijl in het dictum een proeftijd van 3 jaren is vastgesteld?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de strafmotivering en het dictum innerlijk tegenstrijdig zijn.

Om de redenen die staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal, is het cassatiemiddel terecht voorgesteld maar bestaat geen grond voor cassatie. De Hoge Raad zal de door het hof opgelegde ontzegging van de bevoegdheid tot het besturen van motorrijtuigen verstaan.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de opgelegde taakstraf van veertig uren volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad:

- verstaat dat het hof aan de verdachte de bevoegdheid heeft ontzegd tot het besturen van motorrijtuigen voor de duur van acht maanden, waarvan zeven maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren;
 - verwerpt het beroep.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:445

Zaaknummer: 23/04185

Rechters: A.L.J. van Strien, R. Kuiper en M.J. Borger

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: art. 163 lid 6 WvW 1994

RECHTSPRAAK

Is aan de betrokkene zelf het recht gelaten het laatst te spreken?

Is aan de betrokkene zelf het recht gelaten het laatst te spreken?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de betrokkene niet het recht is gelaten het laatst te spreken.

In het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt weliswaar dat aan de raadsman het laatste woord is gegeven, maar niet dat aan de betrokkene zelf het recht is gelaten het laatst te spreken. Daarom moet het ervoor worden gehouden dat het voorschrift dat in artikel 311 lid 4 in samenhang met artikel 511d lid 1 van het Wetboek van Strafvordering op straffe van nietigheid is gegeven, niet in acht is genomen (zie voor een vergelijkbaar geval HR 11 mei 2021, ECLI:NL:HR:2021:681).

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:447

Zaaknummer: 23/03970

Rechters: R. Kuijer, T.B. Trotman en M.J. Borgers

Advocaten: G.J.P.M. Mooren

Wetsartikelen: art. 311 lid 4 Sv en art. 511d lid 1 Sv